

Противникът не стреляше по батареята. „Обаче, към 4 ч.¹⁾ нови неприятелски части и батареи настъпиха²⁾.“ Батареята откри огън по най-дъсната батарея, като по-видима и флангова. Но други две батареи откачиха и откриха огън право по батареята. Батареиният командир измъсти орждията назад, но прикритие от неприятелския гребен не се получи. Във това време българската пехота на лъвия му фланг почна да отстъпва.

Българската пехота от 1-а и 2-а бригади отстъпи. Не е ясно какъ и защо се започна отстъплението. Почти всички ротни и голъма част от дружинните командири въ дневниците си посочват, че една от причините, която ги накарало да отстъпят, е свършването на патроните и невъзможността да се попълнят. Командирът на 7/7 рота даже посочва пълната самоотверженост на младшия подофицер Петър Братанов, който единичкъ се осмълил да събере патрони от убитите и ранените. Твърде много бѣха повлияли на духа и голъмите загуби. По-голъма част от ротните командири, ранени или убити, бѣха излъзли от строя. Нѣкои роти останаха съвсемъ безъ офицери даже и безъ началници. При това, числото на ранените, които се оттегляха къмъ превързочните пунктове, бѣ така голъмо, че то изглеждаше на потоци от отстъпващи. Нѣма съмнение, че въ тия моменти на върховно напрежение много малодушни се присъединяваха къмъ тия потоци и съ това повлѣкоха други съ себе си. При тѣзи условия, появата на прѣсни турски войски и особено на нови батареи и картечници разколеба българите, които, както се каза, бѣха престанали да напредватъ.

Същинското отстъпление се начена въ горичката, именно тамъ, кждето бѣха размѣсени частите от 31-и и 8-и полкове. Къмъ 3 ч. сл. пл. командирите на 2/31 и 4/31 роти поискаха позволение да настъпятъ къмъ селото Карагачъ; но командирът на дружината не позволи, защото задъ дружината нѣмаше поддръжка. Следъ малко командирът на дружината, майоръ Гешевъ, бѣ раненъ, излъзе от строя, и го замѣсти командирът на 4-а рота. Тогава 2-а и 4-а роти настъпиха и заеха източния край на селото. Картечната рота, която бѣ разположена между тия две роти, така сжщо настъпи, защото разстоянието, на което бѣ спрѣла по-рано, бѣ твърде голъмо — 2300 крачки.

¹⁾ Батареиният командир пише къмъ 4 ч., но то е по-рано — къмъ 3 ч. сл. пладне.

²⁾ Дневникът на батареиния командир — В. И. А.; XIV, 51, х.